

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/4/2016
Identifikačné číslo spisu: 3013200898
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3013200898.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Elena Kováčová a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcu: Tatra Real Trade, a.s., so sídlom Dunajská 25, Bratislava, IČO: 35 729 465, právne zastúpeného JUDr. Pavlom Malichom, advokátom, so sídlom Dunajská 25, Bratislava, proti žalovanému: Okresnému úradu Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Hviezdoslavova 3, Trenčín, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OVBP 2013-637/2014-1/Pa zo dňa 26.08.2013, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/189/2013-72 zo dňa 28.10.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/189/2013-72 zo dňa 28. októbra 2015 p o t v r d z u j e.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 187,40 eura na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Pavla Malicha, Dunajská 25, Bratislava, č. ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX, vedený spoločnosťou J. W. I. H. Y. X., Y., do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom č. k. 13S/189/2013-72 zo dňa 28.10.2015, podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. OVBP 2013-637/2014-1/Pa zo dňa 26.08.2013 v časti výroku „Náhradu nákladov vynaložených a preukázaných na prípravu a uskutočňovanie stavby, na ktorú bolo zrušené stavebné povolenie, uplatní stavebník do 6 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia, podaním návrhu na Pamiatkový úrad Slovenskej republiky, Cesta na Červený most 6, 814 06 Bratislava“ a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 508,99 eura a iné trovy konania (súdny poplatok) vo výške 70 eur, do troch dní od

právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd konštatoval, že zmyslom ustanovenia § 127 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“) je, aby stavebník na základe rozhodnutia, ktorým je zrušené alebo zmenené vydané stavebné povolenie (z dôvodu nálezu mimoriadne významnej kultúrnej pamiatky) zároveň nadobudol vedomosť o tom, v akej výške sa mu uhradia náklady na prípravu a uskutočňovanie stavby, na ktorú bolo stavebné povolenie zrušené. Uvedené je možné len tak, že v jednom rozhodnutí bude rozhodnuté aj o zrušení stavebného povolenia a aj o výške náhrady, z čoho je zrejmé, že o oboch veciach rozhoduje ten istý správny orgán, ktorým je podľa cit. ustanovenia stavebný úrad. V nadväznosti na uvedené krajský súd konštatoval, že nikto iný ako stavebný úrad v zmysle ustanovenia § 127 ods. 3 stavebného zákona nemá kompetenciu rozhodovať jednak o zmene alebo zrušení stavebného povolenia a taktiež o určení výšky nákladov, ktoré sa nahradia stavebníkovi. Pokiaľ teda žalovaný tvrdil, že kompetentným orgánom na rozhodovanie o určení výšky nákladov na prípravu a uskutočňovanie stavby, na ktorú bolo stavebné povolenie zrušené, je Pamiatkový úrad Slovenskej republiky, uvedený názor žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na tom nič nemení ani tá skutočnosť, že takýto právny názor korešponduje s usmernením Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, odbor štátnej stavebnej správy a územného plánovania č. 2011/2930/V-466-1 zo dňa 07.03.2011. Pokiaľ je totiž usmernenie ministerstva v rozpore so zákonom, nemožno sa ním riadiť. Krajský súd vyhodnotil námietku žalobcu pod bodom 1. ako dôvodnú. Žalobnú námietku pod bodom 2. vyhodnotil ako nedôvodnú. Krajský súd ustálil, že určenie výšky náhrady je vo výlučnej kompetencii žalovaného, a teda niet dôvodu na to, aby si zaobstarával stanovisko Krajského pamiatkového úradu alebo Pamiatkového úradu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „pamiatkový úrad“), či sa pamiatkový úrad považuje za vecne príslušný rozhodnúť na základe § 127 ods. 3 stavebného zákona. S poukazom na uvedené skutočnosti krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie. V odôvodnení odvolania uviedol, že žalobou napadnuté rozhodnutie vydal po tom, čo Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 11S/42/2012-78 zo dňa 19.02.2013 (ďalej aj ako „predchádzajúci rozsudok“) zrušil, pre neurčitost' výroku rozhodnutia, rozhodnutie vydané v predmetnej veci Krajským stavebným úradom v Trenčíne č. KSÚ 2012-464/2648-7/Pa zo dňa 24.09.2012 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný v ďalšom konaní rešpektoval právny názor súdu uvedený v predchádzajúcom rozsudku a po doplnení konania rozhodnutím č. OVBP 2013-637/2014-1/Pa zo dňa 26.08.2013 rozhodol v predmetnej veci. Krajský súd v Trenčíne v rozsudku sp. zn. 11S/42/2012 zo dňa 19.02.2013, ktorým zrušil rozhodnutie žalovaného č. KSÚ 2012-464/2648-7/Pa zo dňa 24.09.2012 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie z dôvodu § 250j ods. 2 písm. c/, d/ a e/ O.s.p. potvrdil, že právny názor žalovaného týkajúci sa postupu podľa ust. § 127 ods. 3 stavebného zákona je správny. Dodal, že stavebný orgán nemá kompetenciu na vyčíslenie výšky náhrady a uhradzovanie nákladov na prípravu a uskutočnenie stavby. Podľa názoru krajského súdu v predchádzajúcom rozsudku si žalobca náhradu podľa § 127 ods. 3 stavebného zákona v spojení s § 44 ods. 2 zákona č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu (ďalej len „zákon č. 49/2002 Z. z.“) musí uplatniť na pamiatkovom úrade. Žalovaný namietal, že prvostupňový súd vo svojom rozsudku nereagoval na to, že v prechádzajúcom rozsudku sp. zn. 11S/42/2012 vyjadril krajský súd diametrálne odlišný právny názor, ktorý bol však pre žalovaného záväzný (§ 250j ods. 7 O.s.p.) a ktorý žalovaný dôsledne aplikoval pri svojom rozhodovaní. S poukázaním na dobu, ktorá uplynula od vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného (september 2013), žalovaný skonštatoval, že žalobca doručil pamiatkovému úradu návrh na začatie konania o úhradu nákladov na prípravu a uskutočnenie stavby „Podzemná parkovacia garáž - Trenčín, centrum“ s odvolaním sa na napadnuté rozhodnutie žalovaného. Pamiatkový úrad listom č. PÚ-13/15240-5/76483/ZLN zo dňa 26.11.2013 vyzval žalobcu na preukázanie platného právneho vzťahu, na základe ktorého žalobca vykonával práva a povinnosti vlastníka nehnuteľnosti a potvrdenie vlastníka, že úhradu nákladov na prípravu a vykonávanie stavby neuplatnil/neuplatňuje od neho, resp. tretej osoby spravujúcej jeho vlastníctvo. V prípade preukázania takéhoto právneho vzťahu pamiatkový úrad pristúpi k špecifikácii oprávnených nákladov na prípravu a uskutočňovanie stavby „Podzemná parkovacia garáž - Trenčín, centrum“, ktorej realizácia bola uplatnením § 127 ods. 3 stavebného zákona zrušená (v čase rozostavanosti bolo stavebné povolenie

zrušené). Listom č. MK-1440/2015-221/15869 zo dňa 20.10.2015 Ministerstvo kultúry SR usmernilo pamiatkový úrad vo veci úhrady nákladov žalobcu. Ministerstvo kultúry SR odporučilo na preukázanie vynaložených nákladov požiadať znalecký ústav platne zapísaný v zozname Ministerstva spravodlivosti SR o vypracovanie znaleckého posudku. Listom č. PUSR-2015/8468-9/84109 zo dňa 26.11.2015 požiadal pamiatkový úrad Ústav súdneho znelectva, Stavebná fakulta, Slovenská technická univerzita, Radlinského 11, 810 05 Bratislava 15, o vyhotovenie znaleckého posudku, resp. predbežne navrhol otázky a podmienky pre znalecké dokazovanie. Stavebný zákon ani jeho vykonávacie prepisy neupravujú postup v konaní o úhradu nákladov na prípravu a uskutočňovanie stavby, na ktorú bolo stavebné povolenie zrušené. Slovné spojenie obsiahnuté v ust. § 127 ods. 3 stavebného zákona cit. „určí ako sa stavebníkovi uhradia náklady na prípravu a uskutočňovanie stavby, na ktorú bolo stavebné povolenie zrušené“ podľa názoru žalovaného nezakladá jeho povinnosť rozhodnúť o výške uhradených nákladov. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí určil, ako sa uhradia stavebníkovi náklady tým, že odkázal na jediný kompetentný orgán štátnej správy - Pamiatkový úrad Slovenskej republiky, ktorý môže podľa ust. § 44 ods. 2 zákona č. 49/2002 Z. z. rozhodnúť o náhrade nákladov stavebníka, v priamej súvislosti so špeciálnym postavením tohto orgánu chrániaceho verejný záujem na úseku pamiatkovej starostlivosti a v príčinnej súvislosti s touto ochranou, jej dokumentačným zabezpečením a odborným hodnotením. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhol rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 13S/189/2013 zo dňa 28.10.2015 zmeniť tak, že žaloba sa v celom rozsahu zamieťa a náhrada trov prvostupňového a odvolacieho konania sa žalobcovi nepriznáva. Žalovaný žiadal v prípade úspechu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 70 eur (súdny poplatok za podanie odvolania).

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril podaním zo dňa 13.03.2017 s tým, že trvá v celom rozsahu na podanej žalobe a v plnom rozsahu sa stotožňuje s rozsudkom krajského súdu. Právny názor vyjadrený v odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/42/2012-78 zo dňa 19.02.2013, podľa ktorého stavebný orgán nemá kompetencie na vyčísľovanie výšky náhrady nákladov na prípravu a uskutočňovanie stavby, a podľa ktorého si žalobca náhradu v zmysle § 127 ods. 3 stavebného zákona v spojení s § 44 ods. 2 zákona č. 49/2002 Z. z. musí uplatňovať na pamiatkovom úrade, smeroval voči odlišnému správne rozhodnutiu, než ktoré je predmetom tohto konania, pričom uvedený právny názor nebol a nie je pre súd záväzný. Odlišnosť oproti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/189/2013-72 zo dňa 28.10.2015 v danej veci spočíva aj v tom, že súd sa v predchádzajúcom rozsudku nevenoval prioritne otázke aplikácie ust. § 127 ods. 3 stavebného zákona, keďže o zrušení napadnutého správneho rozhodnutia rozhodol pre neurčitosť výroku rozhodnutia. Žalovaný nedokázal riadne zdôvodniť, prečo rozhodoval podľa ust. § 127 ods. 3 stavebného zákona o náhradách priznaných žalobcovi iba odkazom na ustanovenia pamiatkového zákona, hoci o tomto mal rozhodnúť sám. Navyše ust. § 44 ods. 2 zákona č. 49/2002 Z. z. nenadväzuje na ust. § 127 ods. 3 stavebného zákona, ale výlučne na ust. § 28 ods. 1 písm. c/ zákona č. 49/2002 Z. z., ktoré sa na žalobcu a na skutkové okolnosti daného prípadu nevzťahuje. Postup žalovaného je v rozpore s princípom právnej istoty i zákonnosti činnosti verejnej správy, keďže žalovaný ako stavebný úrad má priamo na základe stavebného zákona právomoc rozhodovať o nárokoch žalobcu podľa ust. § 127 ods. 3 stavebného zákona, a to nezávisle od ustanovení pamiatkového zákona. V tejto súvislosti žalobca odkázal na ust. § 1 ods. 2 zákona č. 608/2003 Z. z. o štátnej správe pre územné plánovanie, stavebný poriadok a bývanie a o zmene a doplnení zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov, podľa ktorého právomoc stavebných úradov vykonávajú iné orgány iba na základe osobitných zákonov.

Žalobca zároveň uviedol, že doteraz nebolo pamiatkovým úradom prijaté žiadne meritórne rozhodnutie, a teda nebolo podľa ust. § 127 ods. 3 stavebného zákona rozhodnuté o uplatňovanej náhrade a jej výške ani zo strany pamiatkového úradu ani zo strany iného orgánu. V súvislosti so správnym rozhodnutím nepodal žalobca podnet na mimoodvolacie konanie ani iný mimoriadny opravný prostriedok podľa správneho poriadku, či iného právneho predpisu. V súčasnosti sa zo strany pamiatkového úradu nekoná, pričom je konanie v štádiu pred vypracovaním znaleckého posudku, ktorý sa podľa vedomostí žalobcu nezačal vypracúvať. Zo strany Okresného súdu Trenčín je vedené konanie žalobcu proti Mestu Trenčín pod sp. zn. 38Cb/130/2010, v rámci ktorého bol vydaný rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 38Cb/130/2010 zo dňa 20.07.2012, neskôr potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16Cob/126/2012 zo dňa 16.09.2014, ktorým sa priznala žalobcovi suma 225.492,92 eura,

zodpovedajúca nákladom vynaloženým žalobcom na zabezpečenie práv k pozemkom stavby. Uvedená suma bola žalobcovi vyplatená, pričom žalobca si v danom rozsahu ponížil svoj nárok uplatnený v konaní pred pamiatkovým úradom.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol žalobca rozsudok krajského súdu potvrdiť a žalovaného zaviazať na náhradu trov odvolacieho konania žalobcu v sume 187,40 eura.

Pamiatkový úrad sa listom zo dňa 13.03.2017 na výzvu odvolacieho súdu vyjadril k predmetnej veci s tým, že zákon č. 49/2002 Z. z. neupravuje spôsob určenia úhrady nákladov na prípravu a uskutočnenie stavby, na ktorú bolo stavebné povolenie zrušené z dôvodov podľa § 127 stavebného zákona, preto pamiatkový úrad pri vykonávaní predmetného rozhodnutia postupoval podľa zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. O tejto skutočnosti informoval pamiatkový úrad žalobcu listom č. PU-13/15240-5/76483/ZLN zo dňa 26.11.2013. Znalecký posudok ohľadne úhrady nákladov za zrušenie povolenia stavby „Podzemná parkovacia garáž - Trenčín, centrum“ nebol vyhotovený z dôvodu neposkytnutia súčinnosti zo strany žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“ alebo „Najvyšší súd SR“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného č. OVBP 2013-637/2014-1/Pa zo dňa 26.08.2013, a to len v časti výroku „Náhradu nákladov vynaložených a preukázaných na prípravu a uskutočňovanie stavby, na ktorú bolo zrušené stavebné povolenie, uplatní stavebník do 6 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia, podaním návrhu na Pamiatkový úrad Slovenskej republiky, Cesta na Červený most 6, 814 06 Bratislava“.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.) bolo posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci súdneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 127 ods. 3 stavebného zákona, stavebný úrad môže vydané stavebné povolenie zmeniť alebo zrušiť, ak počas stavby dôjde k nálezu mimoriadne významnej kultúrnej pamiatky, ktorej význam potvrdí Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky, a určí ako sa stavebníkovi uhradia náklady na prípravu a uskutočňovanie stavby, na ktorú bolo stavebné povolenie zrušené.

Podľa § 28 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. vlastník kultúrnej pamiatky má právo

- a) požiadať krajský pamiatkový úrad o bezplatné poskytnutie odbornej a metodologickej pomoci vo veciach ochrany kultúrnej pamiatky,
- b) požiadať obec a ministerstvo o finančný príspevok alebo o poskytnutie štátnej pomoci 24) na zachovanie pamiatkovej hodnoty kultúrnej pamiatky,

c) na primeranú náhradu preukázateľnej ujmy, ktorá mu vznikne aplikáciou tohto zákona alebo rozhodnutím podľa tohto zákona.

Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 49/2002 Z. z. právo na primeranú náhradu nákladov podľa § 40 ods. 10 a právo na náhradu majetkovej ujmy podľa § 28 ods. 1 písm. c/ a § 39 ods. 3 možno uplatniť na pamiatkovom úrade v lehote do šiestich mesiacov od vzniku nároku a v rozsahu podľa osobitného predpisu, 29) inak právo zanikne.

Z podkladov spisu krajského súdu, ktorého súčasť tvoril administratívny spis, odvolací súd zistil, že predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného č. OVBP 2013-637/2014-1/Pa zo dňa 26.08.2013, a to len v časti výroku „Náhradu nákladov vynaložených a preukázaných na prípravu a uskutočňovanie stavby, na ktorú bolo zrušené stavebné povolenie, uplatní stavebník do 6 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia, podaním návrhu na Pamiatkový úrad Slovenskej republiky, Cesta na Červený most 6, 814 06 Bratislava“, keď žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) v napadnutom rozhodnutí ďalej zmenil odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu tak, že zrušil stavebné povolenie vydané stavebným úradom Mestom Trenčín č. SpSÚ 984/2007 - 003/Zm, Pk, MsÚ 82679/2007 dňa 12.10.2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 31.10.2007 na stavbu: „Podzemná parkovacia garáž - Trenčín, centrum“, na pozemkoch ČKN parcelné č. XXX/X, XXXX., XXXX/X, XXXX/X, k.ú. S., pre stavebníka TAIRA REAL, a.s., Dunajská 25, 811 08 Bratislava, t.j. pre žalobcu. Žalovaný - vychádzajúc z usmernenia Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, odbor štátnej stavebnej správy a územného plánovania č. 2011/2930/V-466-1 zo dňa 07.03.2011 - bol toho názoru, že zákonná povinnosť stavebného úradu určiť, ako sa stavebníkovi uhradia náklady na prípravu a uskutočňovanie stavby, na ktorú bolo stavebné povolenie zrušené, je dostatočne splnená tým, že stavebný úrad odkáže stavebníka v rozhodnutí o zrušení stavebného povolenia na uplatnenie si nároku na náhradu nákladov vynaložených a preukázaných na prípravu a uskutočňovanie stavby, podaním osobitného návrhu na pamiatkový úrad, v lehote do 6 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca žalobu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, ako i z dôvodu, že v konaní správneho orgánu sú také vady, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Žalobca konkrétne vytkol žalovanému, že:

- 1) zo znenia § 127 ods. 3 stavebného zákona nevyplýva, že by bolo právomocou iného orgánu ako stavebného úradu, určiť úhradu nákladov na prípravu a uskutočnenie stavby, na ktorú bolo stavebné povolenie zrušené, t.j. stavebný úrad nemohol žalobcu odkázať s jeho nárokmi na iný orgán - Pamiatkový úrad Slovenskej republiky, Cesta na Červený most 6, Bratislava,
- 2) žalovaný nezískal stanovisko Krajského pamiatkového úradu ani Pamiatkového úradu Slovenskej republiky k otázke náhrady nákladov žalobcu a žalovaný tak nemá žiadnu vedomosť, či sa považuje Pamiatkový úrad Slovenskej republiky za vecne príslušný rozhodnúť na základe § 127 ods. 3 stavebného zákona.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť. Zotrvával na svojom právnom názore, že nemá kompetenciu na vyčíslenie výšky náhrady nákladov na prípravu a uskutočnenie stavby, keďže ho k tomu neoprávňuje stavebný zákon, ani žiaden vykonávací predpis.

Najvyšší súd SR z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosti účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva:

Podľa názoru odvolacieho súdu je zmyslom ustanovenia § 127 ods. 3 stavebného zákona to, aby stavebník na základe rozhodnutia, ktorým je zrušené vydané stavebné povolenie zároveň nadobudol vedomosť o tom, akým spôsobom (napr. vo výške určenej na základe znaleckého posudku) a v akej lehote (napr. do 60 dní po predložení znaleckého posudku) sa mu uhradia náklady na prípravu a

uskutočňovanie stavby, na ktorú mu bolo stavebné povolenie zrušené. Uvedené je možné len tak, že v jednom rozhodnutí bude rozhodnuté aj o zrušení stavebného povolenia a aj o výške náhrady, z čoho je zrejmé, že o oboch veciach rozhoduje ten istý správny orgán, ktorým je podľa cit. ustanovenia stavebný úrad.

Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 Ústavy SR). Povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR). Z toho vyplýva, že povinnosť štátnemu orgánu môže byť uložená len zákonom alebo na základe zákona, a nie iným štátnym orgánom. Keďže zákon priamo stavebnému úradu ukladá povinnosť určiť, ako sa stavebníkovi uhradia náklady na prípravu a uskutočňovanie stavby, na ktorú bolo stavebné povolenie zrušené, nemôže stavebný úrad odkázať stavebníka na iný štátny orgán a tak uložiť povinnosť rozhodnúť o úhrade nákladov inému štátnemu orgánu. Žalovaný konal nad rámec zákona, keď si prisvojil kompetenciu uložiť stavebníkovi, aby si uplatnil nárok na úhradu nákladov na inom štátnom orgáne ako je štátny orgán určený príslušným zákonom (stavebný zákon). Žalovaný nemôže svoju právomoc a zároveň aj zákonnú povinnosť (rozhodnúť o úhrade nákladov) svojvoľne preniesť na pamiatkový úrad.

Ustanovenie § 44 ods. 2 zákona č. 49/2002 Z. z. nadväzuje na ust. § 28 ods. 1 písm. c/ zákona č. 49/2002 Z. z., ktoré sa na žalobcu a na skutkové okolnosti daného prípadu nevzťahuje. Podľa citovaného ustanovenia si môže vlastník kultúrnej pamiatky právo na náhradu majetkovej ujmy podľa ust. § 28 ods. 1 písm. c/ zákona č. 49/2002 Z. z. uplatniť na pamiatkovom úrade v lehote do šiestich mesiacov od vzniku nároku a v rozsahu podľa osobitného predpisu, inak právo zanikne. Podľa ust. § 28 ods. 1 písm. c/ zákona č. 49/2002 Z. z. vlastník kultúrnej pamiatky má právo na primeranú náhradu preukázateľnej ujmy, ktorá mu vznikne aplikáciou tohto zákona alebo rozhodnutím podľa tohto zákona. Uvedené prichádza do úvahy napríklad vtedy, ak vlastníkov kultúrnej pamiatky vzniknú obmedzenia a povinnosti v súvislosti so zabezpečením kultúrnej pamiatky, teda nejedná sa o náhradu nákladov spojených so stavbou stavebníkovi pri zrušení alebo zmene stavebného povolenia. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca nie je vlastníkom kultúrnej pamiatky ani pozemkov ČKN parcelné č. XXX/X, XXXX., XXXX/X, XXXX/X., k.ú. S., ale Mesto Trenčín (viď. LV č. X pre Katastrálne územie: S.), nemôže si nárokovať náhradu nákladov podľa citovaných zákonných ustanovení. Zákon č. 49/2002 Z. z. neupravuje spôsob určenia úhrady nákladov na prípravu a uskutočnenie stavby, na ktorú bolo stavebné povolenie zrušené z dôvodov podľa § 127 stavebného zákona, preto pamiatkový úrad pri vykonávaní predmetného rozhodnutia nepostupoval podľa zákona č. 49/2002 Z. z., ale podľa zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Rozhodnutie žalovaného v napadnutej časti vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo je vadou majúcou za následok jeho nezákonnosť rozhodnutia. Senát najvyššieho súdu v posudzovanej veci dospel k záveru, že odvolanie žalovaného neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť zrušujúceho rozsudku krajského súdu, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. potvrdil, stotožniac sa s dôvodmi jeho rozhodnutia.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd v zmysle ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že procesne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania spolu v sume 187,40 eura, pozostávajúcich z vyčíslenej náhrady trov právneho zastúpenia v zmysle § 9 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za 1 úkon právnej služby (písomné vyjadrenie k odvolaniu) v sume 147,33 eura + 20 % DPH a 1x paušálna náhrada v sume 8,84 eura + 20 % DPH. Žalovaného zaviazal uhradiť náhradu trov konania v stanovenej lehote na účet právneho zástupcu žalobcu.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.